

[Eddel Saunte.]

lovforslaget oprindelig var formuleret, gav anledning til diskussion om, hvorvidt „forsorgen“ var institutionen, den egentlige forsorg for den enkelte, eller hvad det nu var. Jeg tror, at der nu fuldt ud er blevet klarhed på dette område.

Til sidst vil jeg nævne de rent redaktionelle ændringer i ændringsforslagene nr. 12 og 27 og ændringen vedrørende lov om offentlig forsorg, samt at ikrafttrædelsesdatoen ved ændringsforslag nr. 28 udskydes til 1. oktober 1959. Dette har været nødvendigt på grund af den tid, det har taget udvalget at komme igennem disse mange komplicerede ændringer.

Skov Jørgensen: Udvalgets ærede ordfører har gennemgået betænkningen og ændringsforslagene på en sådan måde, at jeg kan gøre mine bemærkninger korte.

Det første, der er foreslået ændret, er som omtalt lovens titel; der tales nu om åndssvage og andre særlig svagtbegavede. Loven kommer ikke derved til at omfatte flere, men det er hensigten at understrege, at det er svært at drage grænsen for åndssvaghed, og at den ikke ligger fast. Denne tendens til at afsvække betegnelser og afgørelser, hvor det drejer sig om åndssvaghed, er i overensstemmelse med verdenssundhedsorganisationens rapport af 1954. The World Health Organization anbefaler i praksis at skelne mellem undervislige og dem, der kun er egnede for oplæring, og det hedder i rapporten, at selv mellem svære tilfælde af åndssvaghed er antallet af børn i skolealderen, som ikke kan få udbytte af oplæring i en meget elementær form, yderst ringe.

Ændringsforslag nr. 2 og 3 drejer sig om forsorgens administration. Man var ved første behandling fra flere sider inde på en forenkling, og når der har været nogen betænkelighed ved den her foreslåede form, skyldes det for det første, at vi ikke ønsker åndssvageforsorgen gjort upersonlig gennem centralisering, og for det andet, at vi havde

en ikke helt ubegrundet opfattelse af, at der rådede større økonomisk sans vest end øst for Store-Bælt hos den hidtidige åndssvageadministration. Vor hovedtanke var at tillægge de lokale forsorgscentres tilsynsråd så store beføjelser, at de stort set kom til at svare til bestyrelserne i den højtærede socialministers oprindelige lovforslag. Vi har fået tilsagn om — og det siges i betænkningen — at der i vedtægten for ledelsen af den selvejende institution bør gives tilsynsrådene så selvstændige beføjelser som muligt i det omfang, det er foreneligt med loven i øvrigt, d. v. s. i det omfang det er foreneligt med forsorgens enhed, og jeg lægger stor vægt på dette tilsagn.

Vi kunne ikke tilslutte os en ordning, hvorefter der blev en forsorgschef både øst og vest for Store-Bælt; det ville betyde opretholdelse af den højtærede socialministers oprindelige forslag med bestyrelser, der havde begrænset kompetence, og et åndssvagenævn med den egentlige myndighed. Det ville betyde 3 kontorer i stedet for 1.

Der er over for mig givet udtryk for, at den kommende centrale administration i personalemæssig henseende ikke behøver at blive væsentlig større end den nuværende administration af institutionerne under ØÅ, og jeg håber, det slår til.

Vi er enige i, at åndssvageforsorgen i lighed med andre forsorgsgrene, hvoraf åndssvageforsorgen er den sidste, der udbygges, må byde lige vilkår overalt i landet, men det har været afgørende for os at sikre den lokale islet så stor en plads i styrelse og administration som muligt. Derfor må vi også lægge vægt på, at der i loven gives en bestemmelse om, at der ud over forældrerepræsentanten og den lægelige og pædagogiske sagkundskab skal sikres en ligelig repræsentation fra de forskellige dele af landet i åndssvageforsorgens bestyrelse. Vi er tilfredse med, at det oprindelige forslag om åndssvageforsorgens embedsmænd og de politiske partiers repræsentanter i bestyrelsen er udgået.

Der står ikke noget om, at den nye ad-